

Eugen Ionesco

De cincisprezece ani devine un personaj; ar fi fost de ajuns o carte ca să-l redescoperim...

cu, pentru oricine, este un privilegiu. Se poate admite suferința unui privilegiat...

— dimpotrivă — s-ar părea chiar că Ionesco a atins o astfel de intimitate cu această temă...

emoiile un nou glas se ridică, un nou scris se naște. Este o încercare de-a prinde vizurile...

I se întindea o foaie de hârtie albă, o oglindă și nădăjduiam să primum în schimb o imagine a lumii, universul devenit prin el accesibil...

„Am încercat în totdeauna să trăiesc dar am trecut alături de viață... N-am știut să mă uit pe mine însumi...

— Aceste adevăruri precise și discrete, prețioase dar vizuozitate, constituie prologul pe care Ionesco îl va accepta în sfârșit...

— Carte răcolitoare, dar o carte de care nu se putea lipsi. Pe care autorul, el însuși, o expulsa...

— Bănuiți — fără îndoială — cu ce emoție se citește cartea dv. „Journal en Miettes”...

Eugen Ionesco: Dumneavoastră știți că literatura, toată literatura este mărturisire. Ea este fie mărturisire, fie polemică...

— Pentru că ați publicat-o și pentru că astfel va dezvăluți în fața altora. Eugen Ionesco: Ba, de loc, nu-i nimic nou în asta...

Eugen Ionesco: Nu este o sinceritate absolută și de altfel sinceritatea nu este deajuns; ea dispare...

Eugen Ionesco: Evident. Noi dorim lucrurile într-un chip, cu totul pur, fără să ne pese de literatură...

— Teatrul dvs. de mai înainte era foarte oniric.

Eugen Ionesco: Dacă subiectul pieselor mele este alcătuit din visuri, aceste visuri trebuie să fie destul de recente...

Ingenuu, celebrul scriitor a oferit generos revistei noastre interviul și povestirea în schimb...

gînd lucid, mai lucid decît în stare de trezie, un gînd din imagini și că aparține teatrului...

— Totuși, poezie din cartea dv. de literatură nu poate da nici un răspuns...

Eugen Ionesco: Evident. Noi dorim lucrurile într-un chip, cu totul pur, fără să ne pese de literatură...

— Dar, citindu-vă, reiese mai ales „mesajul”, mesajul dvs. pe care-l reținem.

Eugen Ionesco: A scrie înseamnă în același timp să vrei să faci literatură și să nu vrei să faci literatură...

— Dar la dv. sînt și visuri-fugare?

Eugen Ionesco: Da, dar iată ceea ce este extraordinar: nu putem scăpa de literatură...

— Totuși, nu trebuie să uităm că aștepțăm de la aceste visuri un fel de revelație. De fapt, nu pentru asta le notăm...

— În cartea dvs. faceți o opoziție între teamă și agresivitate, întocmai ca despre o traiectorie în care cele trei culmi sînt teama, plictiseala, securitatea...

Eugen Ionesco: Nu știu, imi lipsește timpul, acum, ca să gîndesc la aceste întrebări. Dar am intr-adevăr impresia...

— Admiteți că se poate spune despre această carte că este o căutare sau vă displace acest lucru?

Eugen Ionesco: Cu cred că totul este căutare. Cred că tot ce facem în viață este o căutare. Nu vreau să fiu considerat drept un bigot...

— Nu este acesta un mod de-a se elibera?

Eugen Ionesco: Condiția umană este de neadmis. Dacă n-ar fi așa nimeni nu s-ar mișca...

Pagină realizată de CELLA MINART și LIANA ANGHEL

Josette s-a făcut fetiță măricică, ea are treizeciștiri de luni. Intr-o dimineață, ca-n toate dimineațele...

și o povestire inedită

Pentru copiii mai mici de trei ani

de EUGEN IONESCO

— Bună ziua, doamnă, bună ziua domnule. Iată ziarul dumneavoastră de dimineață, iată cărțile poștale pe care le-ați primit...

— Tăticule, Jacqueline (acesta e numele servantei) Jacqueline — spune Josette — și-a mîncat șunca. — Nu face nimic — spune tăticul. — Tăticule, spune Josette, spune-mi o poveste...

— Tăticule, spune Josette, spune-mi o poveste. Și-n timp ce mîncă doarme, pentru că-i prea obosită, făcîndu-se prea mult așezată, tăticul povestește Josettei o istorioară...

— Tăticule, spune Josette, spune-mi o poveste. Și-n timp ce mîncă doarme, pentru că-i prea obosită, făcîndu-se prea mult așezată, tăticul povestește Josettei o istorioară...

— Tăticule, spune Josette, spune-mi o poveste. Și-n timp ce mîncă doarme, pentru că-i prea obosită, făcîndu-se prea mult așezată, tăticul povestește Josettei o istorioară...

mește tavan. Peretele se numește ușă.

— Și tăticul o învață pe Josette adevăratul sens al cuvintelor. Scaunul este o fereastră. Fereastră este un condel. Perna este piine. Piinea este carpă...

— Ah, iar prostiile lui tăticu-su. Ba da, fetița mea, figurile nu se numesc figuri ele se numesc figuri. Josette îl tăticul spune Jacquelinei: — E așa cum îți spune Josette...

